

Ženske ubijajo, mar ne?

Ženska s široko razprtimi očmi in usti v smrtni grozi histerično vrešči na ves glas. Gre za enega najelemenarnejših in najimenitnejših filmskih motivov, arhetip, ki so ga neusmiljeno eksploatirali od začetkov kinematografije do danes. V vsem tem času se ni veliko spremenilo, le da so kričavke postale lepše, vitkejše, bolj prsate, blond... ter da jih vse bolj pogosto ubijejo.

Z nastankom zvočnega filma so začele ženske neusmiljeno vreščati. To se prodaja, so rekli studijski šefi in v filme na veliko tlačili pomanjkljivo oblečene lepoticke, kiaterim so jim pretile različne nevarnosti. Kajti strah, groza in neznano so od nekdanj vabljivo dišali po prepovedanem, nevarnem in obskurnem seksu. Nekaj sladkega, privoščljivega, voajarskega voajarskega in perverznega je v pogledu na zapeljivo in malce avšasto lepoticco, ki se na nevarnost ne zna odzvati drugače kot z dretjem. Skozi zgodovino filma so ženske ogrožali razni Frankensteini, vampirji, volkodlaki, King Kongi, Indijanci, marsovci, mutirani stvori, radioaktivna flora in favna, kriminalci in druga zaléga, ženske pa so avtomatično vključile glasilke in jih navile do konca. Z visoko dvignjenimi joški. Dokler so bile ženske v filmih neumne, nemočne, neškodljive, nevedne, malce retardirane in obvezno seksi, se jim ni zgodilo nič hujšega. Sicer so bile dodobra pretresene, a so praviloma preživele. Potem pa so se ženske uprle, niso hotele več služiti kot dekorativni elementi ali potrošni material. In ko so si enkrat izborile svoje pravice in enakopravnost enkrat izborile, so se zanje pravila igre drastično spremenila. Izgubile so tisti zgodovinski zapik, ki je bil do tedaj samoumeven. Varnost, gentlemanstvo in kavalirstvo so izpuhtelišili po gobe, za ženske so prišli težki in neprijazni časi. Hudič je odnesel šalo, zver je požrla lepoticco. Emancipacija ima pač svojo ceno.

Prvi film, ki je dokončno prerezal popkovino tradicije, je bil kakopak Hitchcockov *Psiho* (1960). Po njem stvari nikoli več niso bile iste. V slovitim prizoru pod tušem je dostavil nekaj, česar gledalci še niso videli: šok, goloto, kri, brutalno nasilje in mrtvo junakinjo na polovici filma! In to je bil šele začetek. Sezona lova na ženske se je pričela. In to z vsemi možnimi orožji in na vse možne načine. Kmalu so postale ženske ogrožena vrsta. Vsak, ki je imel pet minut časa, je uplenil svojo žensko trofej. Serijski morilci, perverzni psihopati, bitja iz vesolja, virusi, morski psi, morilske družine, zavrjnjeni ljubimci, pa tudi druge ženske in celo junaki so napolnili pištole, nabrusili nože, meče in mačete, pripravili vrtalne stroje, pnevmatična kladiva, cirkularke, jeklene vrvi in motorne žage ter začeli streljati, zabadati, rezati, frezati, vrtati, obešati, dolbsti, daviti, drobiti, lomiti in rearanžirati. V patološkem mrcvarjenju žensk prednjačijo številni azijski (predvsem japonski, hongkonški in južnokorejski) filmi, ki so nasilje nad ženskami ustoličili v poseben žanr, ki bi zahteval posebno strokovno (pa tudi psihiatrično) obdelavo. Japonci so sploh mahnjeni na mučenje žensk, njihova neizčrpna domišljija je sproducirala stotine in stotine filmov, od *Guts of a Virgin* (Shojo no harawata, 1986, Kazuo 'Gaira' Komizu) prek *Guinea Pig 1, 2 in 3* do Takashi Miika. Ko je leta 1981 v njihova kina treščil film *Ljudožerci iz Amazonke* (Cannibal Holocaust, 1980, Ruggero Deodato), je bil po gledanosti na drugem mestu, takoj za *E.T.* -jem.

Tudi Italijani so se radi izživljali nad ženskami, najbolj ekstremno v poplavi t.i. nacistploatacijskih filmov (italijansko *sadiconazista*), ki se dogajajo v ženskih koncentracijskih taboriščih, kjer zlobni SS-ovci in/ali znamenita paznica Ilsa mučijo, ponižujejo, posiljujejo in preizkušajo meje zmogljivosti ženskega telesa. Zanimivo je, da so ideje nacistploatacijskemu žanru dali ravno avtorski, takorekoč umetniški filmi, kot so *Nočni portir* (Il portiere

di notte, 1973, Liliana Cavani), *Salon Kitty* (1976, Tinto Brass) in *Salò ali 120 dni Sodome* (Salò o le 120 giornate di Sodoma, 1975, Pier Paolo Pasolini).

Kaj pa slovenski film? Ali premore kakšno monumentalno žensko smrt, za vedno zapisano v anale domačega filma? Hm, slovenske ženske so umirale precej turobno: pogosto so bridki konec storile pod okupatorskimi streli in če jih že ni pod rušo poslal kakšen alkoholizirani domorodec, so dotrpele ob porodu. V spominu nam je

ostala tista mamka iz filma *Na svoji zemlji* (1948), ki se je pred nemškimi cevmi sezula in se še zadnjič sprehodila po rodni grudi. In pa Anja Rupel, ki je v *Hudodelcih* (1987) mislila, da se je spotaknila, v resnici pa jo je zadela krogla. Omembe vredna je tudi rajnka *Žaslerca* (1976), ki se je spektakularno samorazstrelila. Ostaneta nam le še dva domača filma, kjer je ženska smrt res nekaj posebnega. Prvega boste našli na seznamu spodaj, drugega pa v naslednji številki *Ekrana*, kjer bomo rubriko izjemoma raztegnili in postregli še s 50 uglednimi damskimi trupli.

50 nepozabnih ženskih smrti

1. Trpljenje Device Orleanske

(*La passion de Jeanne d'Arc*, 1928, Carl Th. Dreyer)

Ivana Orleanska (Maria Falconetti) zaradi herezije konča na inkvizicijski grmadi. S tem je Cerkev iz nje naredila mučenico, takorekoč žensko verzijo Kristusa. V posodobljeni, MTV-jevski Bessonovi verziji (1999) jo igra manekenka Milla Jovovich.

2. Pandorina skrinjica

(*Die Büchse der Pandora*, 1929, Georg Wilhelm Pabst)

Prostitutka in plesalka Lulu (Louise Brooks) je tako nedolžna, zapeljiva in fatalna, da preprosto mora umreti mlada in lepa. Z nožem jo pokonča nihče drug kot Jack Razparač in sicer v ljubezenskem zanosu, da ne rečem v stanju spolne vzbujenosti. Smrt kot podaljšanje in vrhunec spolnega akta.

3. Dvoboj na soncu

(*Duel in the Sun*, 1946, King Vidor)

Strastna mešanka Pearl Chavez (Jennifer Jones) spozna, da divji in nebrzdani Lewt (Gregory Peck) ne bo nikoli njen, zato sklene, da ne bo od nikogar. V eni najbolj bizarnih končnic v zgodovini vesterna se v dvoboju pomerita ženska in moški. Z vsakim novim strelom se bolj ljubita, nazadnje se prerešeta plazita eden proti drugemu. Umreta združena v večnem objemu.

Sledi venček petdesetih nepozabnih ženskih smrti, ki se raztezajo od avtorskega do žanrskega filma, od avantgarde do eksploatacije, od Hollywooda do Slovenije. Petdeset kulturnih, nenavadnih, neubranljivih, presenetljivih, bizarnih, vulgarnih, nasilnih, odrešujočih ali preprosto banalnih smrti, ki so nas pretresle, šokirale, zabavale ali navdušile. Na seznamu se nahajajo predvsem filmi, ki so kolikor-toliko znani in igralke, ki so v svoji karieri že nekaj dosegle. Ni namreč isto, če gre rakom žvižgat velika zvezda ali neznana banana, ki je nismo še nikoli videli. Poglejmo si torej nekatere filme naše in vaše mladosti skozi ženske oči. To si nedvomno zaslužijo, saj so plačale ultimativno ceno.

4. Niagara (1953, Henry Hathaway)

Seksi prešuštnico Marilyn Monroe ponižani mož Joseph Cotten zadavi v zvoniku. Mimogrede: iz zvonikov, stolpov, svetilnikov in kar je še falusnih simbolov, so v globino letele že mnoge porednice, najbolj znana je Kim Novak v *Vrtoglavic*.

5. Noč lovca

(The Night of the Hunter, 1955, Charles Laughton)

Mrtva Shelley Winters sedi za krmilom avtomobila na dnu reke. Prizor je bil za tiste čase naravnost šokanten, hkrati pa ga preveva nekakšna čudežna, nadzemska lepota, ko njeni lasje in morske trave lenobno plapolajo pod vodo. Morilec je nori pridigar Robert Mitchum, ki se je preveč vneto vživel v vlogo Janeza Krstnika. Mokri dodatek: pod vodo sta se za vedno poslovili tudi Patsy Kensit (*Smrtonosno orožje 2*) in Franka Potente (*Bourno-va premoč*).

6. Smrt v očeh (Peeping Tom, 1960, Michael Powell)

Mladi snemalec pobija ženske tako, da jim zapiči jekleno konico stativa od kamere v vrat, zraven pa še posname njihovo reakcijo. Film je gledalce tako razkačil, da je pomenil konec kariere režiserja Powella ...

7. Psiho (Psycho, 1960, Alfred Hitchcock)

... ko pa je praktično isto stvar ob istem času posnel stari lisjak Hitchcock, mu je publika jedla iz roke. V prizoru pod tušem Janet Leigh ne more biti bolj nemočna, kot je: sama, gola, mokra, na omejenem, ograjenem in gladkem prostoru, brez česarkoli, s čimer bi se lahko zaščitila. Mati vseh ženskih smrti.

8. Bonnie in Clyde

(Bonnie and Clyde, 1967, Arthur Penn)

Orgazmično umiranje preresetane Faye Dunaway v *slow-motionu* se gleda kot nadaljevanje ljubezenskega prizora z Warrenom Beattyjem (nekaj prizorov prej) z drugimi sredstvi.

9. Konje streljajo, mar ne?

(They Shoot Horses, Don't They, 1969, Sydney Pollack)

Ko ima Jane Fonda vsega dovolj, zaprosi Michaela Sarrazina za milostni strel v glavo. In ga tudi dobi.

10. V službi Njenega veličanstva

(On Her Majesty's Secret Service, 1969, Peter R. Hunt)

Ni bila dobra ideja, da se je šel nepopravljivi ženskar James Bond poročiti z Diano Rigg. To ga je tako vrglo iz tira, da je začel piti pivo namesto tiste njegove *shaken, not stirred* afnarije! Hudo napako je mladoporočencu pomagal popraviti stari sovražnik Stavro Blofeld (Telly Savalas), ki nesrečnico hitro in humano pokonča.

11. Ljubezenska zgodba

(Love Story, 1970, Arthur Hiller)

Sanjski mladi par se spozna, zaljubi, premaga vse ovire, potem pa Ali MacGraw zboli za hudo in neozdravljivo boleznijo in umre. Za katero bolezenijo? Zdravnik je nekaj omenjal bele krvničke, zato sklepamo, da gre za levkemijo. V nadaljevanju (*Oliverjeva zgodba*) je Ryana O'Neala tolažila Candice Bergen, ki pa je začuda preživela.

12. Peklenska pomaranča

(Clockwork Orange, 1971, Stanley Kubrick)

Malcolm McDowell z orjaškim kipom falusa spešta glavo gospe Weathers, ljubiteljice joge, mačk in moderne umetnosti. Pa naj še kdo reče, da umetnost nima zveze z življenjem ... ee, smrtjo.

13. Cvetje v jeseni (1973, Matjaž Klopčič)

Kolikor sem razumel, je Meto (Milena Zupančič) pobralo od same ljubezni. No ja, sicer pa se spodobi, da najbolj slavna slovenska ženska smrt vsebuje ščepec iracionalnega, neodumljivega in neizrekljivega. Bolje to, kot da jo pokonča miokardialni infarkt.

14. Kitajska četrt (Chinatown, 1974, Roman Polanski)
Faye Dunaway nima sreče. Spet so jo ustrelili v avtu (kot v *Bonnie in Clyde*), le da tokrat z enim samim natančnim strelom skozi oko.

15. Prinesite mi glavo Alfreda Garcie (Bring Me the Head of Alfredo Garcia, 1974, Sam Peckinpah)
Warren Oates je zbral pogum in Eliti (Isela Vega) izpovedal ljubezen. Najbrž ne bi smel, kajti kmalu zatem ga z lopato usekajo po glavi in čez čas se zbudi v skupnem grobu s svojo ljubico. S svojo mrtvo ljubico.

16. Nashville (1975, Robert Altman)
Pevska zvezda Barbara Jean (Ronee Blakeley) poskuša svojo načeto kariero spet postaviti na noge, a jo med zmagoslavnim *comeback* nastopom na odru ustrelijo neuravnovešeni oboževalec. Lahko rečemo, da je umrla sredi pesmi. Hip zatem je prosti mikrofon pobrala neka nadebudna amaterka, zapela pesem *It Don't Worry Me* (Kaj me briga) in postala nova zvezda.

17. Žrelo (Jaws, 1975, Steven Spielberg)
Sočna in seksi Chrissie postane prva žrtev morskega psa. Najprej gre noga, potem jo divje premetava sem in tja, nazadnje jo pes celo prežveči. Obstajajo govoriče, da je šla na golo nočno plavanje z menstruacijo in s tem privabila mrcino, vendar jih klub večkratnemu, natančnemu in poglobljenemu ogledu tega prizora ne moremo potrditi.

18. Stara puška (Le vieux fusil, 1975, Robert Enrico)
Nad Romy Schneider se spravi skupina sadističnih nemških vojakov. Najprej jo posilijo, nato pa – pazite to – zažgejo z metalcem plamena. In to takorekoč na začetku filma. Maščevanje Philippa Noireta bo strašno.

19. Carrie (1976, Brian De Palma)
Ne, tokrat nas ne zanima smrt Carrie (Sissy Spacek), ki s filmskega vidika ni nič posebnega, pač pa njene mame Margaret White (Piper Laurie), verske obsedenke, ki je seksala le enkrat v življenju in sicer takrat, ko je zanosila s Carrie. No, ko jo Carrie na koncu prikuje na steno kot Jezusa in vanjo zapiči cel komplet kuhinjskega pribora, se zgodi nekaj, česar še nismo videli. Margaret začne v vlogi Sv. Sebastijana ekscesno uživati in hropsti od zadovoljstva. Njeno umiranje postane poduhovljena, vznesena, vzvišena, ja, ultimativna religiozna in seksualna izkušnja hkrati. Tik preden umre, doseže pravo pravcato ekstazo, orgazmično vnebovzetje, po smrti pa se njen obraz razsvetli v obraz svetnice. Amen. Bravo, Brian!

20. Išče se gospod Goodbar (Looking for Mr. Goodbar, 1977, Richard Brooks)
Diane Keaton je požrtvovalna pedagoginja slušno prizadetih otrok podnevi ter razvrtnica, ki se vdaja pijači, mamilom in priložnostnemu seksu ponoči. Nazadnje naleti na psihopata, ki jo v srhljivem utripanju modre stroboskopske svetlobe pokonča z nožem.

21. Invazija tretjih bitij

(*Invasion of the Body Snatchers*, 1978, Philip Kaufman)
Brooke Adams za hip zaspi in že spolzi skozi roke pretresenega Donalda Sutherlanda ter se ponovno »rodi« kot bitje, ki ne čuti ne sovraštva, ne ljubezni. V tolažbo nam je, da zatem še nekaj časa gola skače naokoli.

22. Oblečena za umor

(*Dressed to Kill*, 1980, Brian De Palma)

Slab dan za seksualno in čustveno podhranjeno Kate Miller (Angie Dickinson): zjutraj mož na njej izvede brezobzirni petelinji zajtrk, dopoldne jo zavrne psihiater, popoldne pri seksu z neznancem pokasira spolno bolezen, zvečer pa jo v dvigalu z britvijo brutalno razreže morilka v črnem.

23. Ljudožerci iz Amazonke

(*Cannibal Holocaust*, 1980, Ruggero Deodato)

Eden najbolj osovraženih, oboževanih in eksplicitnih eksploatacijskih filmov vseh časov, ki obilno postreže s številnimi grozotami, med drugim z dekletom, natknjenim na kol, ki so ji odrezali dojko. Teden dni po premieri v Italiji so film zaplenili, režiserja pa zaprli in obtožili umora. Pretila mu je doživljenska ječa, saj so bili mnogi prepričani, da gre za *snuff*, v katerem so zares pobijali igralce. Strasti so se pomirile, ko je Deodato na sodišče pripeljal žive in zdrave igralce, med njimi tudi »dekle s kola«.

24. Strel ni bil izbrisan

(*Blow Out*, 1981, Brian De Palma)

Naivna in prisrčna kozmetičarka Sally (Nancy Allen) neomajno verjame, da jo bo njen junak John Travolta zadnji hip rešil iz krempljev psihopatskega morilca. Vendar se je uštel, saj je Travolta zamočil in na mesto finalnega obračuna prispel prepozno. Preostane mu le, da avdio posnetek njenega pretresljivega poslednjega krika vmontira v *trash* horor film.

25. Zgodbe navadne norosti

(*Storie di ordinaria follia*, 1981, Marco Ferreri)

Cass, najlepša deklica v mestu (prelepa Ornella Muti), se navešča, da vsi stalno prodirajo vanjo, zato si jo zapne z velikansko zaponko, vendar s tem ne doseže svojega namena. Svoj dušni mir najde šele, ko si prereže žile in izkrvavi.

26. Angel maščevanja (Ms. 45, 1981, Abel Ferrara)

Nemo vigilantko Thano (Zoe Tamerlis), ki na kostimiranem žuru uprizori pravi pokol moških šovinističnih svinj, z velikanskim (in malce preočitno falusnim) nožem v hrbet zabode ravno njena najboljša prijateljica. Thana zarjove, se obrne in tik pred smrtjo izreče prvo, zadnjo in edino besedo v filmu: »Sister!«

27. Svinčeni časi

(*Die bleierne Zeit*, 1981, Margarethe von Trotta)

Marianne (Barbara Sukowa) se pridruži teroristični skupini Bader-Meinhof, čez čas pade v roke policiji, v zaporu pa ji uspe »izvršiti samomor z obešanjem«, kot se glasi uradna verzija. V spomin se mi je urezal tisti šokantni, neverjetno realistični, spačeni obraz pokojne teroristke, ko jo pride pogledat njena sestra. Na filmu ni še nihče izgledal tako mrtvo.

28. Poštar vedno zvoni dvakrat

(*The Postman Always Rings Twice*, 1981, Bob Rafelson)

Jessica Lange v blagoslovljenem stanju končno najde svoj mir in srečo, vendar ji nepredvidljiva usoda spet zagode. Ko se z Jackom Nicholsonom vračata s piknika, pade iz avta in z glavo udari ob kamen. Jessica je krajšo potegnila še v biografijah *Frances* (lobotomija) in *Sweet Dreams* (letalska nesreča), kjer je bila njena zadnja beseda: »Dick!«

29. Conan barbar (Conan the Barbarian, 1982, John Milius)

V operetnem in počasnem prizoru se Tulsa Doom že obrne, da bi odšel, nato pa nenadoma zamahne z mečem in glava Conanove mame se zakotali na tla. Nikoli ne bo videla, v kakšnega hrusta se bo razvil njen sinko in kaj vse bo dosegel v življenju.

30. Iztrebljevalec (Blade Runner, 1982, Ridley Scott)

Strogo tehnično gledano Zhora (Joanna Cassidy) ni prava ženska, ampak replikant, zato se ne bi smela znajti na pričujočem seznamu. Toda njena smrt, ko na Vangelisov *soundtrack* obupano teče skozi izložbe, medtem ko jo neusmiljeno rešeta Harrison Ford, je tako lirična, tragična in vzvišena hkrati da sem jo preprosto moral prešvercati. Sicer pa, če kdaj, je v trenutku smrti postala prava ženska iz mesa in krvi.

31. **Bilo je nekoč v Ameriki**

(Once Upon a Time in America, 1984, Sergio Leone)

Eve (Darlanne Fluegl), drago plača, da se je spečala z Noodlesom (Robert De Niro): trije morilci jo že v prvem prizoru te štiriurne sage brutalno umorijo z dvema streloma iz pištole. Z dušilcem, če to komu kaj pomeni.

32. **Brez strehe in zakona**

(Sans toit ni loi, 1985, Agnes Varda)

Potepuhinja Sandrine Bonnaire umre v nekem obcestnem jarku, ne spomnim se več, zakaj. Ko jo zjutraj najdejo, jo odlepijo od tal in odnesejo, opazimo, da je njeno telo povsem odrevenelo, trdo kot ploh. *Nice touch*, glede na to, da so v filmih trupla mehka in voljna še dolgo po »smrti«.

33. **Avtoštopar (The Hitcher, 1986, Robert Harmon)**

Rutger Hauer priveže junakinjo Jennifer Jason Leigh med dva kamiona, tako da vodoravno visi med njima, nato sede za krmilo enega in požene. Ostalo si predstavljajte sami.

34. **Betty Blue**

(37°2 le matin, 1986, Jean-Jacques Bénéix)

Beatrice Dalle se povsem strga, iztakne si oko in konča na psihiatriji. Tu jo trpljenja s pomočjo blazine ljubeče odreši Jean-Hugues Anglade (oblečen v žensko, heh). Eden najbolj humanih umorov na filmu. Slabih 20 let pozneje podoben umor iz usmiljenja inscenira tudi Clint Eastwood, ko v *Punčki za milijon dolarjev* prekine trpljenje Hilary Swank.

35. **Brez izhoda (No Way Out, 1987, Roger Donaldson)**

Obrambni minister Gene Hackman se razburi in klofne ljubico Sean Young, da ta pade iz galerije, nesrečno pristane na klubski mizici in obleži s široko razprtimi očmi. Očitno so uboji iz malomarnosti Hackmanu prišli v navado, saj je vajo ponovil v filmu *Absolutna oblast*. Tokrat kot predsednik ZDA.

36. **Full Metal Jacket (1987, Stanley Kubrick)**

Izkaže se, da vietkongovski ostrostrelec, ki s kirurško natančnostjo masakrira ranjene ameriške marince, ni ostrostrelec, pač pa ostrostrelka. Ko jo končno odkrijejo in smrtno ranijo, ji vojaki odrežejo glavo in z njo med krohotom igrajo nogomet. Po tehtnem premisleku je Kubrick ta prizor iz končne verzije izrezal in se odločil za bolj humano končnico, kjer jo vojaki »le« ustrelijo.

37. **Smrtonosno orožje**

(Lethal Weapon, 1987, Richard Donner)

V prvem prizoru seksi Amanda Hunsaker spleza na balkon nebotičnika, se požene v globino ter po dolgem in elegantnem padcu bučno pristane na strehi avtomobila. Ne, ni bil samomor: Riggs in Murtaugh nas pozneje poučita, da je Amanda pred skokom zaužila tako veliko količino mamil, da bi jo ta ubila, tudi če ne bi skočila. Je to sploh pomembno?

38. **Vojne žrtve**

(1989, *Casualties of War*, Brian De Palma)

Še ena vietnamijada: Sean Penn in kompanija ugrabijo vietnamsko deklico, jo vlačijo po džungli, skupinsko posilijo, zverinsko pretepejo, nazadnje pa še prerešeta. Tudi najbolj utrjenim je težko gledati vse to neskončno mrcvarjenje, še posebej, ker so film posneli po resničnih dogodkih. De Palma je dvajset let pozneje skoraj identično zgodbo posnel še enkrat (*Redacted*), le da se tokrat dogaja v Iraku.

39. **Boter 3**

(*Godfather: Part III*, 1990, Francis Ford Coppola)

Na stopnišču opere v Palermu se zasliši strel. Krogla, namenjena Michaelu Corleoneju (Al Pacino), konča v srcu njegove ljubljene hčerke Mary (Sofia Coppola). Pacino je bil neutolažljiv, mi pa malo manj, saj je bila Sofia v tem filmu tako moteča, tako očiten *miscast*, da smo si oddahnili.

40. **Misery (1990, Rob Reiner)**

James Caan se je moral pošteno potruditi da je s tipikalnim strojem dotokel svojo žilavo oboževalko Annie Wilkes (Kathy Bates). Bonus: negativke so razsajale tudi v *Usodni privlačnosti* (Glenn Close) in *Sostanovalki* (Jennifer Jason Leigh).

41. Ko jagenjčki obmolkejo*(Silence of the Lambs, 1991, Jonathan Demme)*

Buffalo Bill je svoje žrtve, dekleta nekoliko močnejše postave, ugrabil in jih sestradal, da je koža malce odstopila od mesa. Nakar jih je zadavil, iz hrbta izrezal najboljše dele kože in jih odvrigel v reko. Dekleta, ne kožo. Iz kože si je sešil obleko.

42. Poljub pred smrtjo*(A Kiss Before Dying, 1991, James Dearden)*

Matt Dillon je Sean Young odvrlel na streho nebotičnika, ji izjavil ljubezen in zaprosil za roko. Opita od sreče Sean ponudbo ginjeno sprejme, sledi strasten poljub, nato pa jo Dillon pahne v globino ...

43. Thelma in Louise*(Thelma & Louise, 1991, Ridley Scott)*

Nepozabni finale, ko Susan Sarandon in Geena Davis v Thunderbirdu zgrmita v Grand Canyon. Kar se mene tiče, sta še dandanes tam, zamrznjeni v zraku ...

44. Kratki rezi*(Short Cuts, 1993, Robert Altman)*

Trije kolegi iz mesta gredo čez vikend v naravo taborit, ribe lovit in kakšno pivo spit. Ko voda prinese golo žensko truplo, se ne vznemirjajo preveč. Z vrvjo jo za nogo privežejo na drevo, da je ne bi odnesel tok, ter neženirano nadaljujejo z muharjenjem, pitjem in kvantanjem. Šele ko se njihov rekreativni vikend izteče, zadevo prijavijo policiji.

45. Pogumno srce*(Braveheart, 1995, Mel Gibson)*

Škotski lepotici Murron (Catherine McCormack), sicer novopečeni Melovi ženi, Angleži v opomin prerežejo vrat. Medtem ko jo življenje zapušča, se obupano ozira naokoli za svojim dragim, a zaman. Besni Mel po njeni smrti sicer lastoročno očisti Škotsko Angležev, a kje je bil, ko ga je potrebovala?

46. Sedem (Se7en, 1995, David Fincher)

Tisti paket, naslovljen na Brada Pitta.

47. Lom valov*(Breaking the Waves, 1996, Lars von Trier)*

Emily Watson uresničuje perverzne fantazije svojega nepokretnega moža, čigar življenje visi na nitki. Čeprav so njegove zahteve vse bolj ponižujoče, mučne, odvratne in pa tudi nevarne, Emily ne odneha in gre do konca.

Njena žrtev ni bila zaman, saj se mož - že dokaj dobrega zdravja - udeleži njenega pogreba.

48. Krik*(Scream, 1996, Wes Craven)*

Ideja, da morilec na začetku vsakega dela grizlijevsko ubije znano igralko, je zabavna in zavestna banalizacija, pa tudi aktualizacija Hitchcockovega *Psiha*. Prva je nasrkala Drew Barrymore, ki je na štedilnik ravno dala peči pokovko. Morilec jo najprej nadleguje in straši po telefonu, potem ji ubije fanta, nazadnje pa jo dohiti na dovozu in ji v prsi zarine velikanski nož. Za povrh jo obesi na drevo in ji očisti drobovje. Ko se domov vrneto njena starša, najdeta na štedilniku gorečo posodo s pokovko. Kar je posrečena ilustracija teze, da gre za tipični najstniški *popcorn* horor, ki pa vsebuje tudi ironični presežek.

49. Lolita*(1997, Adrian Lyne)*

Ko rahlo odcvetela Melanie Griffith spozna, da se je njen mož Humbert Humbert (Jeremy Irons) z njo poročil samo zato, da bi se lahko slinil okoli njene hčerke Lolite, se nemudoma vrže pod kolesa prvega avtomobila, ki pripelje mimo. Ali vam je v isti vlogi mogoče ljubša Shelley Winters v Kubrickovi inačici?

50. Smrtno varen*(Death Proof, 2007, Quentin Tarantino)*

Stuntman Mike (Kurt Russel) z eno samo samo noro kaskadersko točko trešči naravnost v nasproti vozeči avto ter razmeče dele telesa in notranje organe štirih žlahtnih lepotic daleč naokoli. Kakšna potrata! Tarantino tudi v filmu *Ubila bom Billa* ni ravnal nič kaj prizanesljivo z ženskami: Vivico A. Fox je dal pred očmi hčerke pribiti na kuhinjski element, Lucy Liu ostane brez zgornjega dela glave, enooki Daryl Hannah pa speštajo preostalo oko. Mogoče pa je to skrivnost njegovega uspeha?

Ženske ubijajo, mar ne?

2.del

Ko enkrat začneš, je težko nehati. Ženske smrti so pričele deževati in plemenite pokojnice so vznikale kot gobe po dežju, povsod jih je bilo na pretek, sočni primeri so vzbrsteli tam, kjer jih človek ne bi nikoli pričakoval, na primer v risankah, muzikalih, komedijah, pravljicah in slovenskem filmu ... Včasih se mi je srce trgalo, ko sem moral nekatere filme z izjemnimi prizori zmetati ven. In ko smo že pri obžalovanju, bi rad omenil še dva primera, ki bi ju z veseljem uvrstil na seznam, pa ju ne morem: žal mi je, da Jack Nicholson ni do konca zadavil Louise Fletcher v *Letu nad kukavičjim gnezdom* in silno obžalujem, da Barbra Streisand ni v nobenem filmu umrla. V izjemoma raztegnjeni rubriki torej predstavljamo še pol stotnije ženskih smrti, ki so pustile dolgoročne posledice. Drugič, zadnjič in nikoli več.

1. Rojstvo naroda (The Birth of a Nation, 1915, D. W. Griffith) Bela devica Flora (Mae Marsh) se raje požene s pečine v prepad, kot da bi padla v kremplje »ubežnemu črncu« Gusu (Walter Long). Bolje mrtva kot onečaščena. Višinski dodatek: 77 let pozneje je v *Poslednjem Mohikancu* (1992) v globino skočila tudi Alice Munro (Jodhi May), le da iz povsem nasprotnih razlogov: ko je videla, da je na dnu globeli končal njen nesojeni ljubimec Uncas (Eric Schweig), se je v praznino pogala tudi sama. Naj gre za rasistični samomor ali medrasno ljubezen, ženska vedno nasrka.

2. Zbogom, orožje (A Farewell to Arms, 1932, Frank Borzage) Ena najbolj srce parajočih ženskih smrti na filmu. Angleška bolničarka Catherine Barkley (Helen Hayes) umira v porodnišnici, ko je po težkem porodu izgubila otroka. Ob njeni smrtni postelji ji voznik rešilnega avta Frederic Henry (Gary Cooper) prisega večno ljubezen: »Nikoli te ne bom nehal ljubiti!« Med njenimi zadnjimi besedami (»O, dragi, umrla bom. Ne daj, da umrem! Objemi me, trdno me objemi! Ne dovoli, da odidem ... V življenju in smrti se ne bova nikoli ločila ... Verjamem v to in ne bojim se!«) se zaslišijo zvonovi, ki oznanjajo konec 1. svet. vojne. Ona umre, Cooper jo odnese k oknu, kjer zlomljeno, a slovesno zamrmra: »Mir, mir.« S police v zrak prhne bela golobica. Tudi največjim junakom so se orosile oči. (Mimogrede, Hemingway je sovražil ta film, še posebej konec.)

3. Male ženske (Little Women, 1933, George Cukor) Še ena s ptiči ob smrtni postelji. Umirajoča Beth March (Jean Parker) zagotavlja starejši sestri Jo (Katharine Hepburn), da je ni več strah in da jo bo pogrešala v nebesih. Ta ji zrecitira pesem, ki jo je sama sestavila, z naslovom *Moja Beth* (v nerafiniranem prevodu Z. S.): »O, sestra moja, odhajaš od mé / stran od človeških skrbi in zdrah / zapusti mi, v dar, vrline tvoje / ki so ti krasile življenje / to globoko in vzvišeno reko / na bregu katere zdaj stojiš.« Beth zašepeta svoje zadnje besede: »Zdaj lahko zaspim. Oh, poglej, Jo! Moje ptice. Vrnile so se pravočasno.« V trenutku njene smrti ptiči zafrfotajo z okenske police.

4. Cleopatra (1934, Cecil B. DeMille) Egipčanska kraljica (Claudette Colbert) zaukaže dvorjanom: »Dajte mi košaro – v njej je zmaga!« Iz košare vzame gada, ga položi na gole prsi, strupenjača jo piči. Nato dostojanstveno izdihne na prestolu. Dobesedna uprizoritev fraze »kača v nedrih«.

5. Izgubljeno obzorje (Lost Horizon, 1937, Frank Capra) Maria (Margo) po petdesetih letih zapusti skrivnostno

rajsko dolino Shangri-La sredi himalajskega gorovja, kjer ni sovraštva, bolezni ali vojn. Kmalu se začne pospešeno starati in umre kot zgubana in izsušena starka. V nekaj minutah se je postarala za pol stoletja. Ženski Dorian Gray.

6. Čarovnik iz Oza (The Wizard of Oz, 1939, Victor Fleming) Vreščeca Zlobna čarovnica z Zahoda (Margaret Hamilton) z zelenim obrazom svoj bridki konec dočaka, ko jo Dorothy (Judy Garland) polije z vedrom vode: »*Topim se! Topim se! Le kdo bi si misli, da bo mala deklica uničila mojo čudovito zlobo?!*«

7. Destry ponovno jezdi (Destry Rides Again, 1939, George Marshall) Prepirljiva in samosvoja salonska pevka Frenchy (Marlene Dietrich) se žrtvuje in prestreže kroglo, namenjeno Destryju (James Stewart) ter umre v njegovem objemu. Ta malce požaluje, potem pa vrže oko na mlajšo in manj problematično Janice.

8. Rebecca (1940, Alfred Hitchcock) Pretirano gorečna gospodinja, gospa Danvers (Judith Anderson) zgori v požaru, ki je zajel dvorec Manderlay. Rebeccinega prekletstva je konec, motnja v razmerju je odpravljena, zdaj lahko mladoporočenca Laurence Olivier in Joan Fontaine končno v miru pokonzumirata zakon.

9. Bambi (1942, David Hand) Zasliši se strel in mali srnjaček Bambi ostane sam v mračnem gozdu. »*Mama, kje si?*« se obupano ozira naokoli. Čeprav se zgodi *off-screen*, gre za eno najbolj travmatičnih filmskih smrti.

10. Dvojno zavarovanje (Double Indemnity, 1944, Billy Wilder) Walterju (Fred MacMurray) se posveti, da ga je fatalka Phyllis Dietrichson (Barbara Stanwyck) kraljevsko prinesla okoli. Besno odhiti k njej, da bi poravnal račune, vendar ga ona pričaka z damsko pištolino in ustrelji. Ko bi ga morala le še pokončati, tega ne zmore, čeprav se ji Walter povsem približa. Očitno je, da ga ljubi. Ko počí drugi strel, se ona spačí in zvrne na tla, vendar ni jasno, ali jo je ustrelil on, ali pa se je sama. Dve leti pozneje se je Stanwyckova v *Čudni ljubezni Marthe Ivers* (1946) znašla v skoraj identični situaciji s Kirkom Douglasom, ki ji s pištolo meri v trebuh. Tokrat je situacija nedvoumna: Stanwyckova se nežno dotakne pištole, pritisne na sprožilec in omahne. Če še koga zanima, se nazadnje ustrelji tudi Douglas.

11. Poljub smrti (Kiss of Death, 1947, Henry Hathaway) Psihopatski morilec Tommy Udo (Richard Widmark) priveže hromo gospo Rizzo (Mildred Dunnock) na njen invalidski voziček in jo med maničnim hihitanjem porine po dolgem in strmem stopnišču. Uboga ženska je med neprostovoljno vožnjo še nekaj časa vreščala, potem pa prenehala. Ko smo že pri paraplegikih in stopniščih: v *Možu z zlato roko* (1955) je v globino omahnila manipulativna Sinatrina žena Zosch (Eleanor Parker), ki se je pretvarjala, da ne more hoditi, nazadnje pa je letela.

12. Dama iz Šanghaja (The Lady From Shanghai, 1948, Orson Welles) Smrtno ranjena fatalka Elsa (Rita Hayworth) žica Michaela (Orson Welles) za ščepec simpatije in tolažbe, če že ne ljubezni: »*O, Michael, bojim se! Michael! Prosim! Nočem umreti!*« Vendar se Michael ne zmeni za njene obupane prošnje in odkoraka proč. Elsa bo morala umreti sama.

13. Rdeči čevlji (The Red Shoes, 1948, Michael Powell, Emeric Pressburger) Smrt baletne plesalke Vicky Page (Moirá Shearer) povzročijo krvavo rdeči baletni copati, ki imajo nad njo posebno moč. Kot v transu Vicky steče na razgledno teraso nad železniško postajo in se vrže pod vlak. Melodramatično, magično in bizarno.

14. Nor na orožje (Gun Crazy, 1949/1950) Kriminalca/ljubimca na begu se najdeta obkoljena v meglenem močvirju. Bart (John Dall) spozna, da je igre konec, zato svojo moralno ljubico Annie Starr (Peggy Cummins) še zadnjič poljubi in ustrelji. To je njegov edini umor v celem filmu, medtem ko jih je ona pospravila kar nekaj. Motiv prekletih ljubimcev najdemo še (poleg že omenjenega *Bonnie in Clyde*) v filmih *Colorado Teritorij* (1949), *Velika ljubezen Elvire Madigan* (1967), *Surova balada* (1973) in *Tesa - čista ženska* (1979).

15. Neznanka na vlaku (Strangers on a Train, 1951, Alfred Hitchcock) Bruno (Robert Walker) zadavi rahlo vznurjeno Miriam (Laura Elliot), umor pa gledalci spremljamo skozi odsev na njenih debelih očalih, ki so padla v travo. V ozadju se z vrtiljaka sliši pesmica *Strawberry Blonde*.

16. Vročje (The Big Heat, 1953, Fritz Lang) Detektiv Dave Bannion (Glenn Ford) je slaba novica za ženske, s katerimi ima opravka: najprej bomba v avtu, namenjena njemu, ubije njegovo ženo Katie (Jocelyn Brando), narkar se zbliža z Debby (Gloria Grahame), ki ji Lee Marvin pošlje dva strela v hrbet. Z umirajočo Debby potem še pokramljata o njegovi umorjeni ženi.

17. Demoni / Hudičevki (Les Diaboliques, 1955, Henri-Georges Clouzot) Ubogi, bolni, izmučeni in zmanipulirani Christini Delasalle (Vera Clouzot) za vedno zastane srce, ko iz kadi, polne vode, vstane njen »pokojni« moč Michel (Paul Meurisse), za katerega je bila prepričana, da je utonil. Če je bila njegova smrt zaigrana, je njena prava. S piredbo ni vredno izgubljeni besed.

18. Poljub smrti (Kiss me Deadly, 1955, Robert Aldrich) Zloglasni neodvisni film, ki se ponaša z dobršno mero kreativnega sadizma, postreže z dvema ženskima truploma.

Prvo je na smrt preplašena Christina (Cloris Leachman), oblečena le v dežni plašč, ki jo gangsterji odvedejo v neko sobo, slečejo in do smrti mučijo s kleščami, dokler njene gole noge ne obvisijo s postelje. Čeprav gledalci ne vidimo, kaj točno so ji počeli, je naša domišljija delala sto na uro. Drugo truplo je Lily Carver (Gaby Rodgers), pretirano firbčna fatalka, ki kljub opozorilom odpre skrivnostno Pandorino skrinjico in povzroči pravo pravcato nuklearno eksplozijo, v kateri živa zgori.

19. Hočem živeti! (I Want to Live! 1958, Robert Wise)

V srhljivo realističnem prizoru na smrt obsojeno Barbaro Graham (Susan Hayward) privežejo na stol v plinski celici zapora San Quentin. »Ko se bodo kapsule s plinom razpočile, preštej do deset in globoko vdihni – tako bo lažje,« ji svetuje eden od paznikov. »Kako pa ti to veš?« mu odvrne Barbara.

20. Imitacija življenja (Imitation of Life, 1959, Douglas Sirk)

Poštena, požrtvovalna, preprosta in brezmejno dobra črna gospodinja Annie Johnson (Juanita Moore) dostojanstveno umre, za njeno svetlopolto hči Sarah Jane (Susan Kohner), žensko verzijo Michaela Jacksona, ki se je matere vse življenje naravnost cankarjansko sramovala, pa napoči ura resnice in soočenje z lastno vestjo.

21. Deviški izvir (Jungfrukällan, 1960, Ingmar Bergman)

Kozji pastirji brutalno posilijo in umorijo naivno dekle Karin (Birgitta Pettersen), ki je bila za povrh še devica. Igra usode pastirje pripelje ravno v hišo njenih staršev, ki se za storjeni zločin strašno maščujejo. Po isti zgodbi je 12 let pozneje režiser Wes Craven posnel nekoliko manj subtilni *remake* z naslovom *Zadnja hiša na levi* (1972). In se pozneje pokesal, da je šel pri tem filmu nemara res malce predaleč.

22. Balada o trobenti in oblaku (1961, France Štiglic)

Temnikarica (Angelca Hlebše) noče, da jo pokončajo Nemci: »Hočem, da mi ti odsekaš glavo,« reče svojemu zetu Janezu. Sicer gre le za Temnikarjev (Lojze Potokar) tesnobni privid, a je po likvidaciji treh domobrancev zelo verjetno, da se bodo njegovi strahovi uresničili.

23. Goldfinger (1964, Guy Hamilton)

Osupljivo lepa in srhljiva podoba zlato pobarvanega golega ženskega trupla na postelji. Bajje je lepotica Jill (Shirley Eaton) umrla strašne smrti zaradi »zadušitve kože«, a so znanstveniki to tezo pozneje ovrgli. Kakorkoli že, sloviti prizor je doživel

posvetilo v zadnjem Bondu, *Kvantum sočutja* (2008), kjer v natanko isti pozi najdemo gospodično Strawberry Fields (ni trajala dolgo, kaj šele *forever*), le da je namesto z zlato prekrita z nafto. Kar priča o vrednosti »črnega zlata«.

24. Mouchette (1967, Robert Bresson) Nepriljubljena in neprilagojena najstnica Mouchette (Nadine Nortier) v istem dnevu doživi posilstvo, izgubo nedolžnosti in smrt matere. Posveti se ji, da bo njeno življenje ena sama beda, obup, žalost, osamljenost in nasilje. Zato se še zadnjič kot otrok zakotali po bregu, štrbunkne v vodo in ... se ne pojavi na površju! Presunljivo.

25. 100 pušk (100 Rifles, 1969, Tom Gries) Frajerja Lye-decker (Jim Brown) in Joe (Burt Reynolds) se ves film mečeta za prelestno in seksi amazonko Sarito (Raquel Welch), ko pa na koncu filma zagledata njeno truplo, le za hip obmolkneta, potem pa skomigneta z rameni in nadaljujeta z njunimi otročarijami. Film, ki se ponaša z najbolj ravnodušnim odzivom na smrt heroine.

26. Blaznost (Frenzy, 1972, Alfred Hitchcock) Ženitna posrednica Brenda Blaney (Barbara Leigh-Hunt) je med pavzo za malico deležna dolgega, mučnega posiljevanja in davljenja s kravato. Ko izdihne, nam Hitchcock postreže še z groteskno podobo: Brenda s široko razprtimi očmi bolšči v nas, medtem ko ji iz ust visi jezik.

27. Pozejdonova avantura (The Poseidon Adventure, 1972, Ronald Neame) Ne vem v čem je skrivnost, toda očitno je Shelley Winters abonirana na smrt v vodi. Najprej je utonila v *Prostoru pod soncem* (1951), potem pa še v *Noči lovca* (1955). Slabih dvajset let kasneje se Wintersova spet znajde na potapljaški ladji, tokrat kot Belle Rosen, nekdanja prvakinja v ženskem plavanju, ki pa se je od svojih zlatih časov zredila za 30 kilogramov. Kljub temu se požrtvovalno potopi, plava kot mrož in pred utopitvijo reši prečastitega Franka Scotta (Gene Hackman). »Pod

vodo sem tako lahka,« zadihano zaupa Hackmanu, ko se znajdeta na varnem. Vendar njeno veliko, a opešano srce ni zdržalo naporne preizkušnje. »Prosim, Bog, ne njo! Ne njo!« obupano hlipa Hackman, a ga nadrejeni ne usliši. Ne, če gre za Shelley Winters in vodo.

28. Turška slast (Turks Fruit, 1973, Paul Verhoeven) Razuzdani kipar Eric Vonk (Rutger Hauer) se med malicanjem sendviča le za hip zazre skozi okno in že zamudi zadnji vzdihljaj ljubljene žene Olge (Monique van de Ven), ki je bolehalo za možganskim tumorjem.

29. Paul Kersey ne oprošča (Death Wish, 1974, Michael Winner) Tri barabe (med njimi je tudi mladi Jeff Goldblum) vdrejo v razkošno manhattansko stanovanje liberalnega arhitekta Paula Kerseyja (Charles Bronson) in zverinsko posilijo njegovo hčerko Carol, ženo Joanno (Hope Lange) pa brutalno pretepejo. Nazadnje še pošpricajo hčerkino golo zadnjico z rdečim sprejem. Rezultat: hčerka konča v komi, žena umre, Bronson pa se v hipu znebi liberalnih nazorov.

30. Teksaški pokol z motorko (The Texas Chainsaw Masacre, 1974, Tobe Hooper) Leatherface (Gunnar Hansen) obesi vreščečo Pam (Teri McMinn) na mesarsko kljuko, ki jo zatakne za njeno hrbtenico. Tu niti Kosmodisk ne bi pomagal. Na kljuki konča v navalu strasti tudi prostitutka v filmu *Totalni pokvarjenci* (Very Bad Things, 1998, Peter Berg), ampak to je šele začetek filma.

31. Rdeča globina (Profondo Rosso, 1975, Dario Argento) Med številnimi priskutnimi umori izstopa smrt blazne matere Marthe (Clara Calamai). Njena ogrlica se zatakne za kabino dvigala, ki se začne spuščati, tako da jo hkrati zadavi in obglavi.

32. Noč čarovnic (Halloween, 1978, John Carpenter)

Devica Laurie (Jamie Lee Curtis) po telefonu pokliče promiskuitetno Lindo van der Klok (P. J. Soles) in jo najde v pavzi vročega seksa. Vendar se Lindi namesto ljubimca od zadaj približa morilec, ji okoli vratu ovije telefonski kabel in jo prične daviti. Laurie na drugi strani žice poslušaja Lindino sopihanje, hropenje in hlastanje za zrakom, zato misli, da se njena prijateljica že nahaja v cesarstvu naslade.

33. Nosferatu – fantom noči (Nosferatu: Phantom der Nacht, 1979, Werner Herzog)

Sicer gre za *remake* filma in slovitega prizora, ki ga je prvi posnel F. W. Murnau (*Nosferatu, Eine Symphonie Des Grauens*, 1922), a je Herzogova različica neprimerno bolj seksi. Eterična lepota čistega srca Lucy Harker (Isabelle Adjani) se žrtvuje in zvabi ljubezni lačnega grofa Draculo (Klaus Kinski) v svojo spalnico. Vse skupaj je videti kot romantični ljubezenski prizor: ona vdano leži na postelji, polni cvetnih listov, on ji strastno zarine zobe v vrat in lakomno sesa kri, z eno roko na njenih prsih. Ko se poteši, hoče oditi, a ga ona nežno z vleče nazaj nase. In tako do jutra, ko posije sonce, ki hudobca ubije. Kmalu tudi ona za vedno zaspi.

34. *Star 80* (1983, Bob Fosse) Playbojevi zajčici in obevatni igralki Dorothy Stratten (Mariel Hemingway) s šibrovko raznese obraz njen častihlepni in ljubosumni mož/zvodnik/manager Paul Snider (Eric Roberts). Ko cev nastavi še na svojo glavo, lahko gledalci le zaploskamo. Še posebej pa Peter Bogdanovich. BAM!

35. Striptiz smrti (Body Double, 1984, Brian de Palma)

Maskirani Indijanec z velikanskim vrtalnim strojem penetrira v torzo razkošne lepoticke Glorie Revelle (Deborah Shelton), in to tako silovito, da okrvavljeni sveder pogleda skozi strop v spodnjem nastropju.

36. Gremlini (Gremlins, 1984, Joe Dante)

Gremlini šarijo in zašuštrajo električno napeljavo, ki po ovalnem stopnišču poganja voziček zlobne gospe Deagle (Polly Holliday), da jo spektakularno katapultira visoko v zrak, nazadnje pa z glavo naprej pristane v snegu. Čeprav vse skupaj malce spominja na risanko, gospa Deagle ni preživela.

37. Čast Prizzijevih (Prizzi's Honor, 1985, John Huston)

V finalnem obračunu med ljubimcema Charleyjem (Jack Nicholson) in Irene (Kathleen Turner) potegne slednja krajši konec: njen strel zgreši Charleya, sama pa dobi nož v grlo. Kathleen Turner je zakonske nesporazume reševala tudi v *Vojni zakoncev Rose* (1989), kjer sta se z Michaelom Douglasom uspešno medsebojno iztrebila.

38. Srce angela (Angel Heart, 1987, Alan Parker)

Dve ženski smrti za ceno ene vstopnice: prva jo skupi vedeževalka Margaret Krusemark (Charlotte Rampling), ki ni »videla«, da ji bodo pri živem telesu izrezali srce, druga pa temnopolta lepota Epiphany Proudfoot (Lisa Bonet), ki jo s pištolo v mednožje ustrelji njen ljubimec/oče Harry Angel (Mickey Rourke). Pri vsem tem gnusnem početju je imel prste zraven sam Lucifer (Robert De Niro).

39. Brez sledu (Spoonloos, 1988, George Sluizer)

Ena najbolj grozljivih smrti: Saskio (Johanna ter Steege) oma mi in ugrabi moteni profesor kemije, jo položi v trugo in živo zakoplje! Brrrr ... V ameriški verziji (*Vanishing*, 1993) je šla pod rušo Sandra Bullock.

40. Brezno (The Abyss, 1989, James Cameron)

Lindsey Brigman (Mary Elisabeth Mastrantonio) se utopi v ledeni vodi. Z njo je konec, *finito*, srce ji ne bije, ne diha, vitalne funkcije so fuč, pa vendar tu zgodba še ni končana: v noro dramatičnem prizoru jo njen odtujeni mož Bud (Ed Harris) poskuša oživeti. Uporablja umetno dihanje, elektrošoke, masažo srca, tolčenje po prsih, psovanje, jokanje, klofutanje, grožnje, slinjenje, vse živo. Ne odneha niti, ko mu kolegi položijo roko na rame in sočutno rečejo: »Konec je.« Nazadnje ona le zakašlja in zajame zrak. Lindsey konec filma sicer dočaka živa in zdrava, a vmes je bila mrtva, pa čeprav samo za nekaj minut.

41. Izganjalec hudiča 3 (The Exorcist III, 1990, William Peter Blatty) Srhljiv prizor, ki požene kri po žilah. Sestra Keating hodi gor in dol po hodniku bolnišnice, ko se ji od zadaj nenadoma približa postava, oblečena v belo rjuho z velikanskimi vrtnimi škarjami, naperjenimi proti njenemu vratu. Sledi rez (filmski, ne s škarjami) in namesto obglavljanja sestre vidimo kip brez glave. Premeteno.

42. Popolni spomin (Total Recall, 1990, Paul Verhoeven) »Doug, ljubček ... saj me ne bi rnil, kaj, srček? Daj no, spametuj se. Konec koncev sva poročena,« sladko zacvrkota Lori (Sharon Stone) in že seže po pištoli, vendar jo Doug (Schwarzenegger) prehití in ustrelí v čelo. »Imej to za ločitev!« ji zabrusi.

43. Osmi potnik 3 (Alien³, 1992, David Fincher) Ellen Ripley (Sigourney Weaver) samomorilsko skoči v bazen s staljenim jeklom, med padanjem ji iz prsi bruhne mali *alien*, »mati« ga ljubeče stisne k sebi, nazadnje pa oba izgineta v razbeljenem jezeru.

44. O miših in ljudeh (Of Mice and Men, 1992, Gary Sinise) Seksualna predatorica Sherilyn Fenn izziva omejenega, a dobrosrčnega orjaka Lennieja (John Malkovich). Ta se skušnjava dolgo upira, nazadnje pa popusti, se razburi in jo v navalu strasti (ki jih ne razume in ne more kontrolirati) pomotoma, naključno ubije. Kot otrok, ki se malce preveč vživi v igro in pri tem polomi igračo. Hja, ona je prva začela. Skoraj na las podobno situacijo najdemo tudi v *Slamnatih psih* (1971), kjer je retardirani Henry Niles zadavil mlado in poželjivo seksuljo Janice.

45. Plezalec (Cliffhanger, 1993, Renny Harlin) Alpinistka Sarah (Michelle Joyner) pade v kilometerski prepad. In kaj je tu posebnega? Še hip poprej jo je za roko držal Sylvester Stallone.

46. Morilski snežak (Jack Frost, 1997, Michael Cooney) Snežak – serijski morilec se vtihotapi v kad, v kateri se kopa gola lepotica Jill (Shannon Elizabeth) in jo posili z repositioniranim korenčkom, ki mu ponavadi služi kot nos. Jill v grozi vrešči, zato ji snežak glavo tolče ob ploščice in ko se mrtva zgrudi na tla, še poduhoviči: »Kaže, da je letos božič prišel bolj zgodaj. Upam, da ti bo prinesel kaj lepega, ljubica!«

47. Hiša voščenih figur (House of Wax, 2005, Jaume Collet-Serra) Mrhasta Paris Hilton stopi pred Stvarnika s presekanó ahilovo tetivo in lesenim kolom v glavi.

48. München (Munich, 2005, Steven Spielberg) Izraelska agenta Avner (Eric Bana) in Steve (Daniel Craig) izsledita lepo Jeanette (Marie-Josée Croze), agentko, ki je likvidirala njunega partnerja. Medtem ko nespretno motovilita z umetelnim orožjem, skritim v zračno tlačilko, Jeanette obupano razgali svoje prečudovito telo, češ, poglejte, kakšno lepoto boste zafračkali. Prvi šus iz pumpe jo zadane v grlo, drugi v prsi, iz ran se ulije kri, Jeanette se prične dušiti in omaga na stol. Tretji strel jo zadane v glavo in pokonča. Ko hoče Avner zakriti njeno golo telo, mu partner sikne: »Pusti jo!«

49. Casino Royale (2006, Martin Campbell) Vesper Lynd (Eva Green) obtiči v zaklenjenem dvigalu-kletki, ki zgrmi v beneški kanal. Bond jo lahko le nemočno opazuje z zunanje strani in drži za roko, medtem ko jo življenje zapušča. Šokanten prizor, ki se gleda brez sape. Smrt, vredna Shelley Winters.

50. Favnov labirint (El laberinto del fauno, 2006, Guillermo Del Toro) Deklica Ofelia (Ivana Baquero) je uspešno prestala vse tri favnove preizkušnje in dokazala, da je Princeska podzemlja. Potem pa ji favn ukaže, naj prelije nedolžno kri njenega novorojenega brata. Ko Ofelija zavrne, jo nepričakovano ustrelí brutalni fašistični stotnik in njen očim Vidal, njena nedolžna kri namoči podzemlje in s tem izpolni zadnjo preizkušnjo: vrata portala se odprejo in Ofelija se preseli v pravljico. Slava ji.